

Tae Ra

ချစ်စိတ်လေးတွေ မူးပွင့်စေ

(ရွှီလော့စန်း)

စာစဉ် - ၂၈

အခန်း ၅၄၁

သခင်လေး ကျွန်မ ဒီမှာရှိနေသေးတယ်

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ" နျန်ကျင်းထင်က မြန်မြန်ဆန်ဆန် ငြင်းဆိုလိုက်၏။

"ကိုယ်က အဲဒီလို လူမျိုးလား"

လော့စန်းက မရယ်မောဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ ယခင်က သူမသည် သူ ပြောတာကို မယုံတာဖြစ်နိုင်သော်ငြား လူခန်းပြောတာကြားပြီးနောက် သူ့ ကိုအမှန်တကယ် အနည်းငယ် ယုံကြည်လာပြီ ဖြစ်သည်။ နျန်ကျင်း ထင်သည် သူခံစားရပုံကို လူအများအား ပြောပြလိုစိတ်ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မည်သူက သိမည်နည်း။

"ရှင် ဒီနေ့ နေလို့ကောင်းရဲ့လား။ ဆေးရောလိမ်းပြီးပြီလား" လော့စန်းက မေးလိုက်သည်။

"ဒေါက်တာဟန်က ရောက်လာပြီးလိမ်းပေးပြီးသွားပြီ"

နျန်ကျင်းထင်က သူမလက်ကို ကိုင်ပြီးပြောလိုက်သည်။

"ဒီကိုလာ။ ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်ထိုင်။ ဖက်ထားမယ်"

"မရဘူး။ ရှင့်ခြေထောက်က ဒဏ်ရာရထားတာ။ အစ်မလန်နဲ့ အိမ်တော် ထိန်းဝူ နှစ်ယောက်လုံး ဒီမှာ ကြည့်နေတယ်" လော့စန်းက ရှက်သွား၏။

"ရှင့်အတွက် ညစာချက်ပေးမယ်"

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် လော့စန်းက အစ်မလန်၏ အကူအညီဖြင့် စားစရာများ ပြင်ဆင်တော့သည်။ အစ်မလန်က သူမကိုတွေ့ရတာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေ၏။

"နောက်ဆုံးတော့ နင် ပြန်လာပြီပဲ။ နင်မရှိတဲ့ နေ့ရက်တွေ ငါ ဘယ်လို ဖြတ်သန်းရမှန်းတောင် မသိဘူး။ အား ဟုတ်သား။ နင်ရာသီလာတယ်လို့ သခင်လေးဆီပြောပြမိတာလည်း တကယ်နောင်တရတယ်"

"ညီမတောင်းပန်ပါတယ် အစ်မလန်။ အစ်မကို အခက်တွေ့မိစေခဲ့ပြီ" လော့စန်းက အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရသည်။

"ရပါတယ်။ နင်နဲ့ သခင်လေး အဆင်ပြေနေသရွေ့ ရတယ်။ နင်တို့နှစ် ယောက်လက်ထပ်တဲ့အချိန် နင့်မှာ ၀၀ဖိုင့်ဖိုင့်ကလေးလေးတွေလည်း ရှိ လာနိုင်တာပဲ။ ငါ သူတို့ကိုကြည့်ပေးမှာပေါ့" အစ်မလန်က ရယ်မော လိုက်၏။

"ငါ့ကိုယ့် ငါ ကလေးထိန်းတာတော်တယ်"

လော့စန်း၏မျက်နှာက နီသွားသည်။

ဒီစကားက အကြောင်းအရာနဲ့ နည်းနည်းလေး သွေဖည်မနေဘူးလား။

သူမက စိတ်ကောင်းဝင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ညစာအတွက် ဟင်းခြောက် မျိုးချက်ပြုတ်ခဲ့ပြီး ကြက်သားဆန်ပြုတ်လည်းပါကာ ယင်းက နျန်ကျင်း ထင်၏ အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်ပေသည်။

ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်ရှိဟင်းလျာများကို မြင်သောအခါ နျန်ကျင်းထင်က ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွား၏။

"မင်း ကိုယ့်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဆက်ဆံတာကြာခဲ့ပြီ"

"စားသာစားပါ" လော့စန်းက သူ့အား မှီစွပ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန် ပေးလိုက်၏။ နျန်ကျင်းထင်သည် စွပ်ပြုတ်ကို သောက်ပြီးနောက် အသက်ပြင်းပြင်းရှူကာပြောလိုက်တော့သည်။

"ဒါတွေကမှ လူတွေအတွက် စားစရာပဲ။ သိပ်အရသာရှိတယ်"

အစ်မလန်က ငိုချင်သွားသည်။

"သခင်လေး ကျွန်မ ဒီမှာ ရှိနေသေးတယ်နော်။ ကျွန်မ စားစရာတွေရဲ့ အရသာက အဲဒီလောက်ဆိုးလို့လား"

ချန်ကျင်းထင်က နှာခေါင်းရှုံ့ကာ သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျားရဲ့ စားစရာတွေက ပြဿနာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမှာ ပြဿနာ ရှိနေတာ"

အစ်မလန်သည် ဘာပြောရမည်မှန်း မသိတော့ပေ။ သူ့မှာ ဘာပြဿနာ များရှိလို့လဲ။ သူမက နည်းနည်းလေးပိုဝပြီး စန်းစန်းလောက် မလှရုံပဲရှိတာ ပါနော်။

"အစ်မလန် သူ့ကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်" လော့စန်းက ပြော၏။ သူမက သူ့ကို ချိုသာစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူမအဖို့အံ့ဩသွားရသည်က သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ဟင်းခြောက်မျိုးလုံး စားကုန်သွားတာပဲဖြစ်သည်။ သူမက စားချင်စိတ်ရှိနေသည်။ သို့သော် ယနေ့ညတွင်မူ ချန်ကျင်းထင်က အများဆုံးစားခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

"အစားများလွန်းရင် အန်ဦးမယ်" လော့စန်းက အမှန်တကယ်စိတ်ပူနေသည်။

"ဒါမျိုးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းထွက်သွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ငါစားချင်စိတ် မရှိတော့တာ။ အာဟာရတချို့ လိုအပ်တယ်လေ" ချန်ကျင်းထင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

လော့စန်းက ချက်ချင်းပင် စိတ်ဓါတ်ကျသွားသည်။ "ရှင် ဝိတ်ဘယ်လောက်ကျသွားလဲ"

ချန်ကျင်းထင်က မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် သူက ရေရွတ် ပြောလိုက်တော့သည်။

"ကီလိုဝက်လောက်ပေါ့"

လော့စန်းက ဆွံ့အသွားသည်။ ကီလိုဝက်ဆုံးရှုံးရုံနဲ့ ပိန်ကျသွားတယ်လို့ ဘယ်လိုများပြောနိုင်တာလဲ။ မနက်ထက် ညဖက်မှာဆိုရင် လူတိုင်းက ကီလိုဝက်လျော့နိုင်တာပဲလေ။

"ကျွန်မ နှစ်ကီလိုကျသွားတာ" သူမက ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒါက မင်းအရမ်းအလုပ်လုပ်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူးလား" ချန်ကျင်းထင် က မေးလိုက်၏။

လော့စန်းလည်းဘာပြောရမည်မှန်းမသိတော့ပေ။

ညစာစားပြီးနောက် လော့စန်းသည် ချန်ကျင်းထင်ကို ဗီလာတစ်ဝိုက် လိုက်ပြပြီး ရာသီဥတုက သာယာနေပေ၏။ ခုနှစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော ကလေးတစ်ဦးက သူ့အဘွားနှင့်အတူ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ သူက ချန်ကျင်း ထင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောလိုက်၏။

"အဘွား အဲဒီလူက ဂိုးချဲ့ပေါ်မှာ။ မနှစ်တည်းက ဂိုးချဲ့ပေါ်မှာရှိနေတာ"

ချန်ကျင်းထင်က သူ့ကို စိန်းစိန်းဝါးဝါးကြည့်ကာ စိတ်တိုသွား၏။

သူ့အဘွားက အမြန်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ "အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေ။ မြေးလေး တွေ့လား သူ့ဂိုးချဲ့ပေါ်မှာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိနေပေမဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့ကို တခါမှမထားသွားဘူး။ ဒါက စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါက နွားချေးပုံထဲ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့် နှစ်နေသလိုမျိုးပဲ"

ကောင်လေးက ပြော၏။

ချန်ကျင်းထင်က ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူက ဘာကြောင့် နွားချေးပုံလဲ။
သူ့ရဲ့ခြေထောက်က ခဏပဲဒဏ်ရာရတာလေ။

လော့စန်းက ရယ်မောလိုက်တော့သည်။ သူမက ချန်ကျင်းထင်ကို အမြန်
တွန်းသွားပေးလိုက်၏။

"အဲဒီကလေးက ချစ်ဖို့မကောင်းဘူး" ချန်ကျင်းထင်က စောဒကတက်
တော့သည်။

အခန်း ၅၄၂

မင်း ကိုယ့်ကို ရေပတ်ထပ်တိုက်ပေးရမယ်ထင်တယ်

"ကလေးကို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့" လော့စန်းက သူ့ပခုံးကို ညင်သာစွာ ပုတ်လိုက်သည်။

ချန်ကျင်းထင်က မျက်လွှာချကာ ပြောလိုက်၏။ "ကိုယ့်ကို ခပ်ဝေးဝေးသာ တွန်းသွားပေးတော့"

လော့စန်းက ပိုမြန်မြန် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သူတို့သည် ကလေးနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူမက ရေအိုင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ပေါ့ပလာပင်များနှင့် မိုးမခပင်များကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"အဲဒီကလေး ပြောခဲ့တာက အရင်တုန်းက ကျွန်မကို အမှတ်ရသွားစေ တယ်။ ကျွန်မက ရှင့်လူနာစောင့် ဖြစ်ခဲ့တုန်းက လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ အတွက် ရှင့်ကို ဒီနေရာ အမြန်တွန်းလာပေးတာ၊ အဲဒီတုန်းက ရှင်က ကျွန်မအပေါ် ဆိုးရွားလွန်းတာလေ"

ချန်ကျင်းထင်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ လော့စန်းက သူ့ကို လမ်းမီး အောက် တွန်းသွားပေးချိန်တွင် သူက သူမကို ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီး နောက် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ လက်ထည့်ကာ ပန်းပွင့်ပုံ စိန်လက်စွပ် တစ်ကွင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။

လော့စန်းသည် လက်စွပ်အကြောင်း လှခန်းပြောတာ ကြားပြီးဖြစ်ကာ

ယင်းကို တွေးထင်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ လက်စွပ်ကို ရုတ်တရက် ထုတ်လိုက်ချိန်တွင် သူမ အံ့သြသွားတော့သည်။ နွေးထွေးသည့် လမ်းမီးရောင်အောက်တွင် စိန်လက်စွပ်က တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

"လော့... ကိုယ်ကလေး ဒီလက်စွပ်ကို နှစ်သစ်ညစာစားပွဲမတိုင်ခင်က ပေးမလို့ပဲ၊ ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတုန်းက လက်စွပ်ပျောက်သွားတာလေ။ ကိုယ် မင်းကို လက်စွပ်တစ်ကွင်း အကြွေးတင်နေပြီ၊ ဒီဟာကို သဘောကျလား"

ချန်ကျင်းထင်က ခေါင်းမောပြီး လော့စန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

အလင်းရောင်က ဖြာကျနေပြီး သူ၏ ချောမော့ခံ့ညားကာ ပြီးပြည့်စုံသော မျက်နှာကို အလေးပေးနေသည်။ လော့စန်းက စည်းချက်တို့ လွဲချော်ကုန်သည်။ သူမက ခါးညွတ်ကာ ဖြူဖွေးသော လက်ချောင်းလေးများကို ဆန့်ထုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မရဲ့လက်မှာ ဝတ်ပေးလေ"

သူသည် သူမ၏ လက်တွင် လက်စွပ်ကို ယခင်က ဝတ်ပေးဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သူမသည် သူ့ချစ်သူသာ ဖြစ်သေးပြီး သူက လက်ချောင်း မှားဝတ်ပေးခဲ့သည်။ ယခုအခေါက်တွင်မူ မတူတော့ပေ။ သူက လက်သူကြွယ်၌ တန်းဝတ်ပေးခဲ့သည်။

"ရှင် လက်ထပ်တဲ့အချိန်မှ အဲဒီလက်မှာ လက်စွပ်ဝတ်လို့ရမှာ" လော့စန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ကိုယ်တို့က အနှေးနဲ့အမြန် လက်ထပ်မှာပဲလေ။ မင်းကို ထွက်ပြေးခွင့်ပေးမှာတဲ့လား"

ချန်ကျင်းထင်က သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ပြောလိုက်သည်။

"လော့ ဒါမျိုး ထပ်ဖြစ်လာခဲ့ရင် မင်းဘာသာမင်း သိမ်းမထားနဲ့၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြ၊ ကိုယ်က အဲဒီလို ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ဆိုတာ မင်း နားလည်ထားရမယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြား စိတ်ဝမ်း ကွဲပြားအောင်လုပ်ချင်တဲ့ မိန်းမတွေ များလွန်းတယ်"

လော့စန်းသည် သူ့စကားတစ်ဝက်ကို လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံသော် ငြား နောက်တစ်ပိုင်းကမူ...။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ သူမ အသားကျနေပြီး ဖြစ်ကာ ...သူ မမှားပေ။

"လျန်ရွမ်းဝေက တခြားမိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ရည်းစားဟောင်းပဲ၊ သူက ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ ရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာလေ" လော့စန်းက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

"ရှင့်ရင်ထဲက ပြီးပြည့်စုံတဲ့အမျိုးသမီးက ဒီလိုပုံ ထင်ပါရဲ့"

"ကိုယ်လဲ သူ့ကို အင်မတန်စိတ်ပျက်သွားတာ" ချန်ကျင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

"မနာလိုဖြစ်တာက လူတစ်ယောက်ကို ပြောင်းလဲသွားစေတယ်၊ သူလို မိန်းမကိုတောင်ငေပါ။ မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေရဲ့လောကကို ကိုယ်တကယ် နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျိချွမ်က ချန်ရှီးကို လက်ထပ် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ် သူမကို ထပ်တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါကို ပြောတော့မှ ကျိချွမ်နဲ့ ချန်ရှီးက အခု ဘယ်လိုလဲ။ သူတို့က ရုတ်တရက်ကြီး လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တာ၊ ဖုန်းမိသားစုက လူ တွေက ရှင့်မိဘတွေကို စကားလာမပြောကြဘူးလား"

လော့စန်းက မေးလိုက်သည်။

"သူတို့ပြောတယ်၊ အစောပိုင်းတုန်းက ကျိချွမ်ရဲမိဘတွေက ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကို နေ့တိုင်းလာပြီး နျန်ရှီးကို ပြောပေးဖို့ တောင်းဆိုကြတာ၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်က အသည်းကွဲနေတာလေ၊ ကျိချွမ်ကိုတောင် ကိုယ်က အရေခွံဆုတ်ချင်နေတာ၊ နျန်ရှီးကို ပြောပေးချင်စိတ် ဘယ်ရှိမှာလဲ"

နျန်ကျွင်းထင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြသည်။

"ဒါ့အပြင် သူတို့က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ရင် ကိုယ်က ရော၊ သူတို့ပျော်နေတာကို ကိုယ်ကြည့်နေနိုင်မှာလား၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ်က အဲဒီလောက် သဘောထား မကြီးဘူး"

လော့စန်းက ရယ်ချင်သွားသည်။ သူ အသည်းကွဲလျှင် သူ့နားရှိ လူတိုင်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရပေမည်။

သူတို့က ရေအိုင်နားတွင် လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ သူတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရှစ်နာရီထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ အပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် နျန်ကျွင်းထင်က မျက်ခုံးပင့်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အကြည့်ဖြင့် လော့စန်းကို ကြည့်လိုက်တော့သည်။ သူက မေးလိုက်သည်။

"ကိုယ် ဘာလုပ်သင့်လဲ၊ ကိုယ် လှုပ်ရှားရတာ ခက်ခဲနေတယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ရေပတ်တိုက်ပေးဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်"

"ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် အရင်တုန်းက ကျွန်မ ရေပတ်တိုက်ပေးတာကို အမုန်းဆုံး မဟုတ်ဘူးလား" လော့စန်းက ဖျော့တော့စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အခု မင်းကိုယ့်ကို ရေပတ်တိုက်ပေးတာ လိုချင်တယ်။ မနေ့တုန်းက ကိုယ် ရေမချိုးခဲ့ဘူး၊ အခု ကိုယ့်ကို သန့်ရှင်းအောင် သုတ်ပေး၊ ကိုယ်တကယ် အဆင်မပြေဘူး" နျန်ကျွင်းထင်က အမှန်တကယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

"မြန်မြန် ကိုယ့်ကို အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်သွား"
